

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

BLOED LINK

JULIA EN VICKY VERDWIJNEN TIJDENS HUN VAKANTIE.
NA TWEE WEKEN IS ER NOG STEEDS GEEN TEKEN VAN LEVEN...

DE CRIME COMPAGNIE

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

Bloedlink

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2015 Marianne en Theo Hoogstraaten

Omslagontwerp: Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: Ayal Ardon, Trevillion Images

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

ISBN 978 94 6109 157 4

NUR 305

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Proloog

Zijn handen beven licht als hij de envelop openritst en de inhoud eruit haalt. Hij heeft het zegel van het Genootschap meteen herkend, ook al is het drie jaar geleden dat hij voor het laatst contact heeft gehad met de andere leden ervan. Iedereen was er toen van overtuigd dat het snel zou gebeuren, en iedereen was er klaar voor om dat te verhinderen. Maar er is drie jaar niets gebeurd.

Als deze envelop het bericht bevat dat nu het moment is gekomen, dan moeten ze zich allemaal weer opladen, net als hij.

Enigszins verbaasd kijkt hij naar het krantenartikel dat hij als eerste uit de envelop haalt.

‘Nederlandse toeristes verdwenen bij Manoppello’ staat erboven. Daaronder de vakantiefoto’s van twee jonge vrouwen. Hij schat ze rond de twintig. De ene ziet er stevig uit, aan de mollige kant, met halflang blond haar, gekleed in een wit T-shirt en een versleten spijkerbroek. De andere strak en slank, ‘model anorexia’, donker kort haar, een rood shirt en in korte broek. Beide vrouwen dragen een rugzak en lachen vakantieblj naar de camera.

Manoppello of all places...

Op het bij het artikel gevoegde kaartje, ziet hij dat het iets noordelijker ligt dan Rome, maar dan aan de oostelijke kant van de laars, niet ver van de Adriatische zee.

De twee vrouwen zijn voor het laatst gesignaleerd in La Collina delle Rose, *agriturismo* – bed and breakfast. Ze zouden de basiliek hebben bezocht, meldt het artikel. Daarna wordt uitvoerig ingegaan op het verdriet van de familie, die in het stadje is neergestreken om mee te helpen bij de zoekacties en om de vrouwen te kunnen opvangen zodra ze weer opduiken. De ouders zijn bang dat hun dochters zijn ontvoerd en hebben een emotioneel beroep op mogelijke kidnappers gedaan om hen vrij te laten. Dat is in heel

Italië op tv te zien geweest. Toen waren de twee overigens al meer dan een week vermist.

Emilia, de oudere zus van een van hen, zal voortaan namens de familie het woord voeren. Het bijgevoegde fotootje toont een vrouw van midden twintig met lang blond haar, overduidelijk een iets oudere uitvoering van haar verdwenen zus.

Hij legt het krantenartikel op de eettafel naast het ontbijtbord van vanochtend en de koffiekopjes van gisteren en vandaag. Nieuwsgierig leest hij de erbij gevoegde brief met het logo van het Genootschap erop: een ferula, een pauselijke kruisstaf, maar dan met een nar als gehangene in plaats van Christus.

Snel glijden zijn ogen over de tekst; fragmenten ervan slaat hij in zijn hoofd op.

‘Het moment is daar. Haar antecedenten laten weinig ruimte voor twijfel. De vijanden van de waarheid hebben haar waarschijnlijk al afgevoerd voor de ultieme behandeling. Vind haar! Geef de grote leugen geen tweede kans. Ons voortbestaan ligt in jouw handen. Elk middel is toegestaan.’

Een kille huivering glijdt over zijn ruggengraat. Zo veel verantwoordelijk op zijn schouders. Alsof hij die verdwenen vrouwen even snel zou kunnen vinden.

De vrouw om wie het gaat is geboren op 29 mei 1993. Precies zeven jaar voor de milleniumwissel. Nu, tweemaal zeven jaar daarna, heeft ze zich gemeld volgens de brief, om precies op 3 oktober te verdwijnen. 29 mei, 3 oktober en 4 december zijn cruciale datums. Wat er op 4 december gaat gebeuren weet nog niemand, maar het zou weleens doorslaggevend kunnen worden. Hij moet dat voorkomen, en daar heeft hij minder dan twee maanden de tijd voor.

Hij legt de brief naast het krantenartikel op tafel en loopt naar een andere kamer. Voor een beeld van een kopergroene satyr die een mollige nimf berijdt, zakt hij op zijn knieën.

‘Ik ben uw dienaar, meester. Geef me de kracht die nodig is. Straf me als ik faal, en beloon me als uw heerschappij wordt gevestigd.’

Begerig kijkt hij naar de naakte nimf die wellustig onder de satyr kronkelt. Ze heeft wel iets weg van Emilia. Dat zij de schakel gaat worden, heeft hij al besloten toen hij zo-even haar foto zag.

Ik mis mijn zus. Vreemd genoeg heb ik haar de afgelopen maanden helemaal niet gemist, terwijl ik vaak niet eens wist waar ze was en we maar zelden via WhatsApp contact met elkaar hadden. ‘Alles goed?’ ‘Ja, top hier,’ ‘Waar zit je nu?’ Dan volgde de naam van een plaats in Italië, waar ze, samen met Vicky, ‘te gekke’ mensen had ontmoet. Ter afsluiting tikte ik dan iets als ‘*Have fun*’ en een hoop x’jes.

Met papa en mama had ze vaker contact. Logisch, want die vonden het niets dat twee jonge vrouwen, na een korte strandvakantie, samen een paar maanden gingen rondtrekken zonder voldoende geld op zak. Ze moesten er even uit, het patroon van studeren en bijbaantjes doorbreken. En voor studentes kunstgeschiedenis was Italië het walhalla. Het was dus ook een beetje een studiereis. Onderweg zouden ze proberen om wat te verdienen, als serveerster of zo, dat waren ze gewend. Hoezo, patroon doorbreken? heb ik me vaak afgevraagd.

Pa en ma vroegen zich vooral af of het wel veilig was, en of ze beseften dat hun van alles kon overkomen. Natuurlijk beseften ze dat, en onze ouders hoefden zich nergens ongerust over te maken. Uiteraard deden ze dat wel. En toen de twee onverwachts een week lang niet meer hadden gereageerd op berichtjes en telefoontjes sloeg de paniek toe.

Hijgend rust ik uit en leun tegen de enorme witgele steen waar op een bord met een groene richtingspijl is bevestigd. Erboven is een roos afgebeeld met acht groene blaadjes en eromheen net zo veel kleine roze roosjes. La Collina delle Rose. Zo heet het bed and breakfast waar mijn zus samen met Vicky logeerde, speciaal gericht op agriturismo, zoals grote letters op het bord vermelden.

Toen ik hier aankwam heb ik me afgevraagd wat Julia bezielde om deze accommodatie te kiezen. De relatief lage prijs mis-

schien? Nu, een week later, begrijp ik dat dat niet de reden was. Alles ademt hier zo'n serene rust, dat zelfs de meest gestreste zakenman weer tot zichzelf kan komen. Zelfs mijn angst voor een slechte afloop, mijn verdriet en mijn stress zijn er afgevlakt. En elke dag ren ik door een idyllische omgeving mijn rondje. Dat joggen houd ik er hoe dan ook in, niet alleen om me te kunnen ontspannen, maar vooral omdat ik weet dat de weegschaal anders een serieuze waarschuwing zal afgeven.

Nadat ik een paar slokken water heb genomen, zet ik aan voor het laatste stukje. Mijn loopschoenen komen zwaar neer op het pad en creëren minuscule stofwolkjes. Bij een halfvergane, op een paal gemonteerde houten gieter, waar kleine gele bloemen uit groeien, rust ik opnieuw even uit.

Voor mij ligt het huis met zijn geel geschilderde muren. Erachter glooit een groen landschap met hier en daar een kale rots. Door een violet gekleurde deur ga ik naar binnen. Ook hier is overal gespeeld met kleuren.

Ik wilde dezelfde kamer hebben als mijn zus en gelukkig heeft de eigenaar mij die gegeven. Er staat een tweepersoonsbed in met ernaast, gescheiden door een nachtkastje, een smal bed. Aan de muur hangt een schilderij van een grote roos. Beide bedden zijn strak opgemaakt en hebben een rol als hoofdkussen. Wie zou in het comfortabele tweepersoonsbed hebben geslapen? vraag ik me af, terwijl ik me uitkleed om te gaan douchen. Raar natuurlijk om me met zoiets bezig te houden. Hoewel... Ik heb me voorgenoemen om me zo veel mogelijk in mijn zus te verplaatsen, om er zo achter te komen wat ze is gaan doen toen ze hier wegging, zonder een spoor achter te laten, zelfs geen restje shampoo in de badkamer of wat blonde haren in het afvoerputje.

Terwijl ik met gesloten ogen het warme water over mijn lijf laat lopen, trekken de gebeurtenissen van een week geleden aan me voorbij. Allereerst het vol emoties genomen besluit om naar Mannoppello te vertrekken. Papa en mama hadden thuis geen rust meer. Alleen al de gedachte dichterbij de buurt van Julia te zijn

en haar te kunnen opvangen als ze ergens zou opduiken, was voldoende om een vliegticket te boeken. De ouders van Vicky dachten er net zo over. Samen met Mark, Vicky's broer, zijn we hiernaartoe gereisd.

Niemand wilde met mij mee naar La Collina delle Rose. En dus zitten zij met z'n vijven in Villa Pardi, een hotel met meer luxe, een zwembad en een restaurant, gevestigd in een gerenoveerde achttiende-eeuwse villa. Toch heb ik nog geen moment spijt gehad van mijn beslissing om als enige hier te gaan logeren. Al was het alleen maar om af en toe even verlost te zijn van de beklemmende sfeer waarin de anderen gevangen zitten.

Hoop op een goede afloop is er nog steeds. Toch ziet mama het af en toe niet meer zitten en heeft ze de vreemdste ideeën. Julia is ontvoerd door mensenhandelaren, die voor haar een flinke prijs kunnen vragen bij een sjeik in een of ander vaag woestijnland. 'Je kijkt naar de verkeerde films op tv, mam, en je leest slechte thrillers,' heb ik tegengeworpen.

De eigenaar van La Collina delle Rose heeft verklaard dat ze altijd met z'n tweeën waren. Ze wandelden veel in de omgeving. Verdwalen kan in deze streek bijna niet. Dat de zoekactie door de *carabinieri* in de directe omgeving niets heeft opgeleverd, was voor hem geen grote verrassing.

Met een badhanddoek om me heen geslagen loop ik mijn kamer in en kleeft me aan. Mijn natte haar laat ik wel in de zon drogen. Bijna halfelf, zie ik op mijn horloge. Dat ga ik niet redden. Om elf uur bij hotel Pardi, hebben we afgesproken. De eerstvolgende bus gaat pas over twintig minuten.

Ach, wat maakt het ook uit? De aandacht van de pers is, na de piek vlak na onze aankomst, flink afgenomen, dus er zal niemand op mij zitten wachten. Toen we net in Manoppello waren aangekomen was dat wel anders. Twee jonge vrouwen die spoorloos verdwenen waren, dat prikkelde de fantasie en de sensatiezucht. Het leek wel of de hele familie vogelvrij was verklaard door de op nieuwtsjes jagende journalisten. Vooral mama en Vicky's moeder

werden voortdurend gefotografeerd en met vragen bestookt. Vandaar het logische besluit om alle perscontacten voortaan via één persoon te laten lopen, al had ik niet verwacht dat ze mij daarvoor zouden aanwijzen.

‘Je bent goed gebekt, laat je niet snel imponeren, blijft rustig en wordt niet meteen emotioneel als ze over persoonlijke en gevoelige zaken doorvragen,’ motiveerde mijn vader het besluit.

Ik gris mijn mobiel en mijn kamersleutels van het nachtkastje, schiet een paar slippers aan en haast me naar beneden. De trappen en de balie, die dienstdoet als receptie, zijn verlaten. Hoe houden ze dit hotel toch draaiende? vraag ik me voor de zoveelste keer af. Ik heb hier tot nu toe pas een paar andere gasten gezien.

Maar dat worden er vandaag misschien meer, want op de parkeerplaats naast het huis staat een auto. Mijn blik glijdt erlangs, lang genoeg om te kunnen zien dat de bestuurder nog niet is uitgestapt. Hij kijkt mijn kant op, alsof hij belangstelling voor me heeft. Een fractie van een seconde ontmoeten onze ogen elkaar.

Vanaf de bushalte is het ongeveer vijftig meter lopen naar Villa Pardi. Onder een met beeldhouwwerk versierde poort loop ik het terrein op. Mijn ouders zitten met Mark bij het zwembad koffie te drinken. In andere omstandigheden zouden ze hebben genoten van het uitzicht op de toppen van de Apennijnen en op het glooiende heuvelland van de Abruzzes. Nu staren ze in de verte zonder veel te zien.

‘Dag lieverd,’ zegt mijn moeder, terwijl ze opstaat om me een kus te geven. ‘Wat ben je laat.’

‘Ik heb eerst hardgelopen, gedoucht en daardoor de bus gemist. De volgende kwam te laat en kon niet doorrijden vanwege een kudde geiten, die vlak bij het hotel op de weg liepen.’

‘Hotel? Noem je dat een hotel?’ vraagt Mark. Het lukt hem een lachje op zijn gezicht te toveren.

‘Ik wel. Het is er lekker rustig, ik slaap goed en bovendien is het de laatste plek waar Julia heeft gelogeerd voor ze verdween. Is er nog nieuws?’

Mijn vader haalt nauwelijks zichtbaar zijn schouders op. ‘Van die carabinieri hier word je niet veel wijzer. Ze beweren dat ze nog steeds zoeken, maar ik zou niet meer weten waar.’

‘Ze hebben de omgeving toch allang uitgekamd?’ valt mijn moeder hem bij. Haar gezicht is ingevallen en vertoont rimpels die ik niet eerder heb gezien. De huid onder haar ogen is donker gekleurd. ‘Getekend door verdriet’ is een zwakke omschrijving voor de verwoestende uitwerking die Julia’s verdwijning op het uiterlijk van mijn moeder heeft. Ze eet nauwelijks en heeft inmiddels een chronisch slaaptkort.

‘De directe omgeving wel, ja,’ werp ik tegen. ‘Maar de Abruzzes zijn zo uitgestrekt. Er zijn te veel moeilijk bereikbare plekken, klo-

ven, spelonken, grotten en niet te vergeten een groot aantal eeuwenoude kloosters.’

‘Wat wil je daar nou mee zeggen?’ vraagt Mark. ‘Dat ze in een kloof zijn gevallen of vastzitten in een grot?’

‘Misschien, maar ik sluit niet uit dat ze zich hebben teruggetrokken in een klooster om te gaan mediteren of zo. Julia is een beetje onvoorspelbaar en soms impulsief. Een agriturismo had ik ook niet van haar verwacht.’

‘Dan had ze ons dat toch laten weten,’ zegt mijn vader beslist.

‘Op zo’n afgelegen plek heeft haar telefoon misschien geen bereik. Of ze heeft ons wel een bericht gestuurd, maar dat is nooit aangekomen. Straks zitten die twee ergens relaxed wierook op te snuiven en in hun ziel te graven zonder te beseffen wat ze ons aandoen,’ opper ik luchtig.

‘Sorry, Emilia. Dat geloof ik niet.’ Mijn moeder schudt heel beslist haar hoofd. ‘Fijn dat je zo positief blijft, maar mij lukt dat niet. Al dat afwachten en nietsdoen werkt op mijn zenuwen. En dus ga ik wat doen.’

‘Sorry mam. Waar heb je het over? Heb ik iets gemist?’ vraag ik verbaasd, terwijl ik naar mijn vader kijk.

‘Je moeder wil in de basiliek bij *il Volto Santo* gaan bidden. Baat het niet, dan schaadt het niet.’ Op het gezicht van mijn vader is een gepijnigde uitdrukking verschenen. Voor hem is religie het ultieme drukmiddel van slimmeriken om de bijgelovige massa te manipuleren en intimideren.

‘Hmm,’ reageer ik neutraal. ‘Als jij daar bij dat ding gaat bidden, wil ik best mee, hoor.’

‘Dat ding, dat ding...’ sputtert mijn moeder. ‘Het gaat wel om iets heiligs, hoor.’

‘Toe maar.’ Ik zie aan mijn vader dat hij er moeite mee heeft. ‘Il Volto Santo is niet meer dan een afbeelding van een gezicht, of beter, een afdruk. Van het gezicht van Christus, voor wie erin wil geloven,’ voegt hij eraan toe.

‘Niemand weet het zeker,’ reageert mijn moeder meteen.

‘Nee, natuurlijk niet. Dat hoort nu eenmaal bij geloof en religieën. Il Volto Santo zou de enige echte zweetdoek van Veronica zijn, net als die in de Sint Pieter in Rome en die op nog een aantal plaatsen.’

‘Hè? Dat begrijp ik niet,’ zeg ik.

‘Veel mensen geloven, dat toen Christus met het kruis op zijn rug door Jeruzalem liep, er plotseling een vrouw uit het publiek kwam met een zweetdoek om zijn gezicht te deppen. De afdruk van zijn gelaat is op die doek achtergebleven en nooit meer verdwenen. Dus als je wilt kun je Christus over de eeuwen heen in de ogen kijken.’

Mijn moeder haalt haar schouders op. ‘Maar ga je wel mee?’

‘Als je dat graag wilt.’

‘Om eerlijk te zijn zou ik die doek, of dat gezicht, ook wel eens willen zien,’ zegt Mark. ‘Ook al is dit niet echt een moment om iets toeristisch te gaan doen.’

‘Mijn moeder gaat er bidden. Dat is wel iets anders, toch?’

‘Oké. Maar ik ga er alleen kijken.’

‘Net als ik. Heb je soms zin om een rondje te lopen voordat we naar de basiliek gaan?’

‘Mij best.’

Even later lopen we naast elkaar de poort uit. Voor we naar links gaan, glijdt mijn blik langs een verderop geparkeerde rode auto, waar de bestuurder nog in zit. Hij lijkt op de auto die bij La Colina delle Rose stond.

‘Wat denk je?’ vraagt Mark. ‘Gaat je vader met ons mee?’

‘Natuurlijk. Als mijn moeder gaat bidden, kijkt hij gewoon de andere kant op.’

‘Je kent hem goed. Mijn moeder gaat ook mee, maar ik weet niet of ze er gaat bidden.’

Ik kijk opzij en betrap me erop dat ik het jammer vind dat Mark een stuk jonger is dan ik.

De basiliek van het heilige gelaat ligt op een heuvel iets buiten het stadje Manoppello. De buitenkant heeft niet de allure van de Sint Pieter. Voor een heiligdom waar zo'n belangrijk relikwie wordt bewaard, verbaast me dat.

Terwijl we de brede trap op lopen, kijk ik omhoog naar een bijna vierkant gebouw. De hoofdingang is precies in het midden en wordt geflankeerd door twee zijingangen. Boven alle drie prijkt een boog met eronder de afbeelding van een heilige. Dat vermoed ik tenminste.

Door de rechterzijingang lopen we naar binnen. Het interieur is minder overdadig dan ik verwachtte. Alles lijkt geconcentreerd op het altaar, waarboven zich, in een glazen vitrine, een fraai bewerkte zilveren lijst bevindt waarin een doek gespannen is. Ik kijk snel naar het gezicht van mijn vader, waarop verbazing te lezen valt. Waarschijnlijk denkt hij hetzelfde als ik. De doek is doorzichtig, van de afdruk van een gezicht is niets te zien.

'Je moet er vanuit een bepaalde hoek naar kijken,' fluistert Janny, Marks moeder. 'Alleen als het licht er goed op valt, kun je het gezicht zien.'

'Hoe weet jij dat?' vraagt Mark.

'Gelezen. Kom eens hier staan.' Ze trekt haar zoon naar zich toe, zodat hij de doek van schuin opzij ziet.

'Verrek. Ik zie een gezicht.'

'Zie je wel,' reageert mijn moeder.

Mijn vader zoekt stil een plekje om vandaar de doek met de juiste lichtinval te kunnen bekijken.

'Vreemd,' hoor ik hem fluisteren. 'Net zag ik niets, nu zie ik inderdaad de contouren van een gezicht.'

'Het gelaat van Christus.' Mijn moeder leunt tegen de vitrine aan. Ze is diep onder de indruk. Zachtjes begint ze een gebed prevelen. Mijn vader doet een stap achteruit en bestudeert wel erg nadrukkelijk de engelen in de glas-in-loodramen van het middenschip.

'Moet je dit lezen,' fluistert Mark in mijn oor en wijst op een

tekst met de korte geschiedenis van het Heilige Gelaat.

In 1506 bezocht een pelgrim de kerk van de heilige Nicolaas in Manoppello, lees ik. Hij zou aan een zekere Dottore Giacomantonio Leonelli hebben gevraagd om hem naar binnen te vergezellen. Daar heeft hij hem een bundel in de handen gedrukt met de woorden: 'Heb deze gift lief en vereer haar. God zal u belonen met grote aardse en hemelse rijkdom.' Toen de Dottore het geschenk had uitgepakt en de vliesdunne doek in zijn handen hield, keken de ogen van Christus hem aan. De vreemdeling kon hij niet meer bedanken, want die was spoorloos verdwenen.

De tekst vertelt verder hoe de doek na wat omzwervingen in het bezit kwam van de kapucijner monniken die de basiliek beheren. Die zouden de gerafelde rand er met een schaar hebben afgeknipt en de doek in een houten lijst hebben gespannen, dezelfde waar hij nu nog in zit, al is daar later weer een zilveren lijst omheen gemaakt. Rechtstreeks in een zilveren lijst plaatsen kon niet. Dan zou het gezicht van de doek verdwijnen, zoals in 1703 zou zijn gebeurd.

'Wat een verhaal,' zegt Mark zacht. Hij heeft naast me staan mee-lezen. 'Geloof jij het?'

'Het is in elk geval erg oud en heel bijzonder. Dan krijg je vanzelf mythevorming. Daar zal misschien iets bij zitten wat klopt, maar verder is het vooral een mooi verhaal.'

'Helemaal mee eens,' zegt mijn vader met een steelse blik op mijn moeder. 'Al begrijp ik niet hoe dat gezicht op die doek is gekomen. Het lijkt me onmogelijk zoiets erop te schilderen en er tegelijk voor te zorgen dat hij doorzichtig blijft. Ik geef toe dat het bijzonder is.'

'Blij dat je dat zegt.' Mijn moeder is naast hem gaan staan. 'Je hoeft toch niet voor alles een rationele verklaring te hebben?'

'Laten we het daar maar op houden.'

Ondanks mijn nuchterheid lukt het me niet om de rest van de dag het Christusgezicht van mijn netvlies te krijgen. Het spiegelt op-

eens op het zwemwater van Villa Pardi, waar we met z'n allen nog wat drinken en napraten, en op een ruit van de bus, waarmee ik terugrij naar mijn onderkomen.

En uren later, als het me niet lukt om in slaap te komen, kijken zijn verbaasde ogen me vanuit het donker aan. De halfgeopende mond lijkt het woord 'waarom' uit te drukken. 'Waarom geloof je niet dat de afdruk van mijn gezicht op die doek echt is?' De haartjes van zijn snor en zijn baard zijn zo realistisch, dat ik eraan zou willen trekken om de echtheid te controleren. Bijna onmerkbaar schudt hij zijn hoofd. 'Niet doen' lijkt hij te willen zeggen. 'Zo ben je net als Thomas, die alleen wilde geloven dat ik het was als hij zijn vinger in de wonden mocht leggen die de spijkers daar hadden achtergelaten.'

Zwetend draai ik me op mijn zij. Ik wil loskomen van dat gezicht, wil niet dat het mijn gedachten blijft bepalen.

3

Frankrijk, Château de la Roche, voorjaar 1206

Ik had wel vaker een dode gezien, maar nooit van zo dichtbij. En deze man had ik een paar minuten geleden zelf om het leven gebracht.

Zijn wijd geopende ogen starden me verwijtend aan. Hij had me niet naar het leven gestaan, dus was het nodig geweest om me met mijn mes te verdedigen? leek hij te willen vragen. En iemand als ik moest toch weten dat een steek in de halsader meteen dodelijk was.

Ontdaan keek ik naar het bebloede mes in mijn hand, een pas geslepen, vlijmscherp mes, dat moeiteloos door de stugste plantenstengels sneed. Hij vergiste zich als hij dacht dat ik hem met opzet in zijn hals had gestoken. Kon ik hem dat nog maar uitleggen, kon ik deze hele morgen maar terugdraaien.

De dag was zo mooi begonnen, zo vreedzaam. Toen het eerste licht van de dageraad door de vensters kierde, was ik stilletjes opgestaan om mijn zoontje niet te wekken. Snel trok ik een jurk over mijn nog warme lichaam en pakte de rieten mand waarin ik een schepje en een oude linnen doek bewaarde. Voor ik ging zoeken doopte ik die altijd in de rivier, zodat ik er de planten die ik had gevonden mee kon afdekken om uitdrogen te voorkomen. Daarna sloeg ik mijn mantel om als bescherming tegen de ochtendkilte, en snoerde hem met een gordel om mijn middel vast. Als laatste stak ik daar mijn mes in en sloop de kamer uit, nadat ik mijn zoontje vluchtig op zijn voorhoofd had gekust. Voor hij wakker werd was ik wel weer terug, dacht ik.

Even later haastte ik me over de verlaten binnenplaats naar de poort. Ik kende niet alle soldaten in de burcht, maar de meeste kenden mij wel. Een vrouw die wonden en andere kwetsuren behandelde, viel in een mannenwereld meer op dan een dwerg in narrenpak tijdens een toernooi. De poortwachters groetten me vriendelijk en openden ongevraagd het kleine poortje naast de hoofdboort voor me.

‘Je gaat toch niet verder dan de rivier?’ wilde een van hen weten. In zijn stem klonk bezorgdheid. Alsof ik heer Otto de oudere zelf hoorde: ‘Niet in je eentje gaan ronddwalen en zeker niet in de schemering of voor zonsopkomst.’

‘Ik denk niet dat dat nodig is,’ antwoordde ik glimlachend. ‘Ik zoek smeewortel om jullie wonden te verzorgen als jullie weer eens te wild hebben gespeeld. Die groeit bij de rivier.’

Ze moesten erom grijnzen, maar lieten na om te vragen waarom ik daar niet op een wat veiliger tijdstip naar op zoek ging. Ik zou daar ook niet meteen een geloofwaardig antwoord op hebben gehad. De waarheid was namelijk dat ik op zoek ging naar alruin, een gevaarlijk giftige plant, maar een van de beste pijnstillers die ik kende. Volgens de verhalen kon je hem alleen ’s nachts vinden. Er werd echter zo veel verteld, en ik probeerde altijd om me niet te laten beïnvloeden door de stroom geruchten en bijgeloof.

Toch ging ik zo vroeg mogelijk maar de oude eik, waaraan een paar maanden geleden een boer was opgehangen. Voor de zekerheid. Alruin zou namelijk het beste groeien uit lijkenvocht, urine of zaad van een onschuldig gehangene. Die man was volgens heer Otto onschuldiger geweest dan een pasgeboren lam. Ik had mijn oren gespist toen hij dat vertelde en had achteloos gevraagd waar het lijk aan een tak hing te bungelen.

Stiekem ben ik er gaan kijken, op een middag waarop iedereen druk was met de voorbereiding voor een feestmaal in de grote zaal van de burcht. Het was heel luguber om die man daar te zien hangen, met uitgepikte ogen en een aangevreten gezicht, handen en voeten. Snel had ik mijn ogen van hem afgewend en de plek recht

onder hem gemarkeerd door twee takken kruislings in de grond te steken.

Dat was meer dan twee maanden geleden. Er zou inmiddels alruin kunnen opkomen en ik moest er niet aan denken dat iemand anders de plant eerder vond dan ik. Daarom haastte ik me de ophaalbrug over en liep zo snel ik kon het pad af dat naar de rivier voerde, die beneden door de vallei kronkelde. Genietend zoog ik mijn longen vol met de zuivere ochtendlucht. Vaag rook ik de geur van vochtige aarde en bedauwd gras.

Rechts van me lag Rigney. Een kleine colonne kwam de hoofdpoort uit, kooplui waarschijnlijk met wijn of gedroogde vruchten, op weg naar noordelijker streken. Voor me schoot een konijn over het pad en dook weg in het struikgewas, onzichtbaar voor de grote roofvogel die boven me in de lucht zweefde. Het zou niet lang meer duren of de eerste burgers van Rigney zouden beladen met koopwaar en voorraden hijgend de heuvel opkomen.

Halverwege de helling boog het pad naar rechts. Even verderop liep een smalle aftakking rechtstreeks naar de rivieroever. Als het een tijdje had geregend was dat pad glad en vrijwel onbegaanbaar en moest je een eind omlopen. Nu beletten alleen de overal over het pad kronkelende braamstruiken de doorgang. Onvermijdelijk bleef ik er met mijn jurk in haken en haalden de doornen de huid van mijn benen open. Ik lette er niet op en probeerde voldoende snelheid te houden. Ik geloofde dan wel niet in wat bijgelovige tongen beweerden, maar om nou bij de eik aan te komen als de zon al een eind boven de horizon geklommen was...

Via een smal pad langs de rivier bereikte ik de rand van het woud. Vanaf de burcht kon je zien dat het zich verder uitstreckte dan het oog reikte. Ik huiverde bij de gedachte dat ik er diep in zou moeten doordringen om het zeldzame kruid te kunnen vinden.

De eik stond gelukkig vlakbij. Diep snoof ik de vochtige boslucht op. Rook ik nou een lijkengeur? Het kadaver van de gehangene moest toch grotendeels zijn vergaan en weggevreten? Ik rilde toen ik de open ruimte met de eik betrad. Het lijk hing er niet

meer, wel het touw met de lus, als een stille getuige. Eronder lagen verspreid wat afgekloven botten en tot mijn afgrijzen ook een bemoste schedel. Uit de oogkassen groeiden madeliefjes. Dat moest een teken zijn. Een overtuigender bewijs van zijn onschuld was niet te leveren. Als er inderdaad alruin groeide, moest die wel erg krachtig zijn.

Even overwoog ik de schedel op te pakken en in mijn mand te leggen. Toen viel mijn oog op de bladeren ernaast, die uitgewaaid lagen als de gele blaadjes van een zonnebloem. Precies in het midden groeide een trosje blauwpaarse bloemetjes met een witte kelk. Ik hield mijn adem in, in mijn hoofd gonsde de triomf. Alruin! Ik had het gevonden, als eerste, vóór de monniken uit de abdij Notre Dame de Bellevaux, die het ongetwijfeld dolgraag wilden hebben.

Ik boog me voorover en bestudeerde de bloemetjes. Mijn mand zette ik naast de schedel en ik pakte het schepje. Het ging om de wortels, die moest ik zo diep mogelijk uitgraven. Voorzichtig groef ik de eerste uit en legde hem in mijn mandje. Ik ging zo op in mijn werk, dat de geluiden van het woud om me heen verwaagden. Ik was net met de tweede wortel begonnen toen iemand onverwachts van achteren twee sterke armen om me heen sloeg. Iemand drukte zich grommend en snuivend tegen me aan. Ik verstarde. Angst kneep mijn keel dicht. Ik kon me niet verroeren, zelfs niet toen de druk van de armen even minder werd en mijn jurk omhoog werd getrokken. Het gesnuif achter me werd sterker, net als de klemmende greep waarin ik werd vastgehouden. Pas toen ik iets tegen mijn billen voelde wat niets anders dan een gezwollen geslachtsdeel kon zijn, vond ik mezelf terug. Dit liet ik niet gebeuren!

Ik worstelde, probeerde naar achteren te schoppen, schreeuwde het uit van woede en angst. Maar de man was sterker dan ik, veel sterker. Hoe meer ik me verzette, hoe luider hij begon te grommen. Ik worstelde me in alle mogelijke bochten. Net toen ik de strijd leek te gaan verliezen, herinnerde ik me het mes in mijn gor-

del. Ik greep het en ramde naar achteren in zijn bovenbeen en in zijn heup. Hij schreeuwde van de pijn.

‘Jij vuile teef!’ Hij probeerde het mes van me af te pakken, maar ik was sneller en stak onbeheerst op hem in.

Hoe het precies gebeurde weet ik niet. Misschien struikelde hij, misschien haalde ik zelf uit in de richting van zijn hals. Hoe dan ook, opeens spoot het bloed uit zijn hals en zakte hij in elkaar, met ogen groot van ontzetting. Van verbijstering ook omdat een vrouw hem dit geflikt had.

Mijn zo mooi begonnen dag was uitgelopen op een tragedie. Toen ik op hem neerkeek, voelde ik mijn benen trillen. Ik moest mezelf dwingen om kalm te worden en rustig na te denken over wat ik moest doen. Om te beginnen stak ik mijn mes een paar keer diep in de grond om het bloed eraf te krijgen en veegde het vervolgens over het mos om ook het heft schoon te maken. Het lichaam werd misschien al vandaag gevonden en het zou niet moeilijk zijn om de doodsoorzaak vast te stellen. Wie een onschuldig burger vermoordde, kon rekenen op de doodstraf. Naar zijn kleding te oordelen was hij geen boer, dus nam ik aan dat hij uit Rigney kwam.

Hoe kon ik bewijzen ik dat hij me probeerde te verkrachten? Trouwens, wat deed een vrouw alleen zo vroeg in het woud? Hoopte ik soms een hitsige satyr tegen te komen om mijn lusten te bevredigen? Of nog erger: kwam ik misschien van een heksen-sabbat? Een vrouw die kruiden zocht als alruin, werd al snel verdacht van hekserij.

Ik hoorde de beschuldigingen en verdachtmakingen al, en ik begon bij voorbaat te beven bij de gedachte dat ik er weinig verweer tegen zou hebben. Niemand mocht een verband leggen tussen mij en die dode man en dus moest ik alle sporen van mijn aanwezigheid hier wissen. Maar de alruin kon ik niet laten staan. Die was te zeldzaam en te kostbaar. Ik zou die kleine schat helemaal onderop in mijn mandje doen, er flink wat smeerwortel bovenop leggen en dat aan de poortwachters laten zien.

Het lukte me om zonder trillen naar mijn slachtoffer te kijken. Wat deed hij hier op dit tijdstip van de dag?

Ik luisterde scherp naar de geluiden om me heen. Niets wees op de nabijheid van andere mensen.

Zo snel ik kon groef ik nog een alruinwortel uit en wierp een laatste blik op de dode en op de schedel van de gehangene naast hem. Daarna pakte ik mijn mand op en stak de open ruimte over, op zoek naar het paadje dat me weer naar de rivier moest brengen.

Ik duwde een tak opzij en wilde opgelucht aan de terugtocht beginnen toen ik ze hoorde. Paardenhoeven, van meerdere paarden. Terwijl ik luisterde werd het geluid sterker. Ik hield mijn adem in. Zo te horen kwamen ze mijn kant op. Mijn hart roffelde een ritme waar ik bijna bang van werd. Plotseling gierde de paniek door mijn lijf. Als ze maar geen jachthonden bij zich hadden.